JASNA MELVINGER

SVE DETINJSTVO

SAGORELIH KRILA

Mušice što napuštaš neprevreli rampaš
Zbog blizine usijane zenice cilja trezneći
svoja krilca
Najednom samo mali svetlojedac gladna
rilca
Osvetliće i tvoju smrt čarobna lampa
Kao i titraj začaranog svilca
Što ne projede do kraja na uniformi noći
lampas
Zbog magijskog dugmeta na čiji se
svetleći pritisak
Spušta poslednja rampa
U nimalo slučajnom sudaru bez krivca
brzo se obavi ta trampa
Plamen umesto krila — umesto leta tama
Smrti hvala što ne dogorevam bez plama

SVE DETINJSTVO

Za čaršave sećanja snom otkano platno
Za opekline po usnama crveni plikovi
malina
Sve što je srebrno — zvezdana puževa
slina
Let zlatne bube — sve što je zlatno
Odrastati u razmeni materije sa inatom
Dok sve u meni poriče mastiljavim tragom
šiba
I u rosu unutrašnju sve zgušnjava
svibanj
Moje ranice još su nezaceljene
pljuvačkom i blatom
Odrastati stežući jako u prevoj stida
Sve što nepoznato zastruji kroz telo
Toliko još ukradenih tajni u koprenici
vreloj
Koja će sama u meni da se raskida

POSLEDNJI SPISAK PAMĆENJA

Oblaci su dunje od perja iščijanog
nesanicom
Ublažuju reči u koje ne verujem
Posebno kad ih mikrofoni pojačavaju
Kad ih šapati vatom utišavaju
Još jedino babe u smradu sukanja
raznose ufanja
Sudbine se razrešavaju od posnog petka
do mrsne nedelje
Do u svinjokolje
Najiskrenija je od svega toplina mleka
u muži
Možda bi mogla da nenadnim mlazom
Rastopi grimase ozbiljnosti na nekim
licima
Neke sakate mudrosti na štulama
Jedini izlaz još je nauka
Koja uškopljeničkim glasom prebrojava
Činjenice protiv doskorašnje logike
poretka među stvarima
Neopreznost u glasu poremetila bi
ravnotežu u kantarima

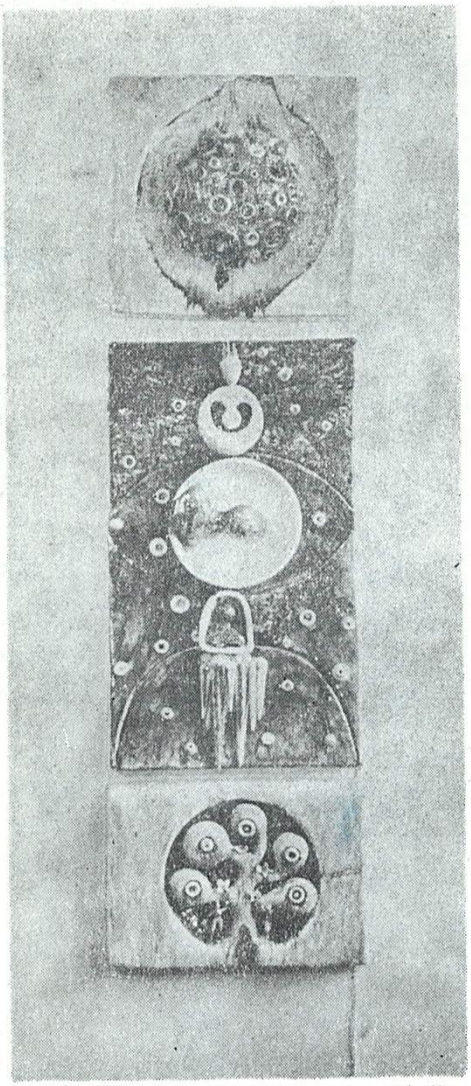

Adžić Dragoljub: KOSMOS — Pano Triptih

Što dalje sa organskim tvarima od hartije
Tim mudrijem što je izbrijanije teme od
haotičnih snova
U mom kaputu od krvi je postava
Dok ga u snu svlačim do besomučnih
pulsiranja
Koliko se već dugo učim strpljenju
umreću od pogrešnih doziranja
Nikad neću izdržati od prve prave muke
do potonje navike

OD SUZE VINOVE LOZE

Od prastare suze vinove loze sve su te
matris doloroze
Crni potočić po rubu sahrana marame
gluvoće neporozne
Od prastare suze vinove loze vaš je znoj
Vrelina ste u meni izlišne su mesečeve
mene sećanja
U zemlji previre komina i gnoj
Vina iz Petrovaradina da li se prelivaju
u nečija slavlja
Kopniš i ti gospo letnjeg snega
Od koga se naglo stine krv i trupla leže
Hladi zemlju gola kost i greje konjska
balega
Sve tanja je tvoja vlas kojom lastar uz
stari čokot vežeš
Iz grozda kiša koja umiva sunce sija
zasušeni trag procesija
Prve cvasti i nečije male sisaljke u slasti
Tvrdline moga glasa neomekšale u zrenju
Daljina i plavi kamen na listu mašak
i sumaglica na zrnju
Vinograd i grad pod korakom mojim
odvajkad

NIKADA U MOME GLASU

Bar kao u vodovodnoj cevi nek zakrklja
svako nikada
Da mi ne zatire trag samo zavesa kiše
koja se u vlagu raspada
Samo kose iglice snega u prag
Svetlosti kao da nikada u klasu
Od koga polaze tvoje zrake nije bilo
zrnja
Neka bar zakrklja to nikada u mome
glasu
Iz džepa vremena izvrnuta praznina crna
To nikada bez odmora
Umesto potočića smeha rasušena korita
bora

PADOBRANIMA CIRUSA

Spušta se visina padobranima cirusa ali
neće biti desanta
Izvrnuti glavačke smetovi Sibira jedrilje
Lepanta
Izvrnute u nebo plantaže pamuka bez
berača
Za kapi budnog sna nema mekšeg
upijača
Od te beline koja se opet u belinu
preobraća
Arlekini daljine jedan drugog grade
Ili jedan drugog razrušavaju snegom od
lane
U besteżinski trenutak stropoštavamo se
bez zvuka
To su lavine bez lomljave promene bez
jauka